

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 698/2023
29.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца стечајна маса ППК „Сонта“ Сонта – у стечају, чији је пуномоћник Сава Обрадовић, адвокат у ..., против туженог Саобраћајно предузеће „Сигнал“ ДОО Озаци, чији је пуномоћник Синиша Кесерић, адвокат у ..., ради исплате, вредност предмета спора 4.103.448,40 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 9Пж 3509/21 од 26.08.2021. године, у седници већа одржаној дана 29.06. 2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 9Пж 3509/21 од 26.08.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 9Пж 3509/21 од 26.08.2021. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Сомбору П 42/20 од 23.02.2021. године, у ставу првом изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати износ од 4.103.448,40 динара са законском затезном каматом од 25.11.2011. године до исплате; у ставу другом изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу да се тужени обавезе на исплату законске затезне камате на износ од 4.103.448,40 динара почев од 19.01.2011. године до 24.11.2011. године; у ставу трећем изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова спора исплати износ од 741.010,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда 9Пж 3509/21 од 26.08.2021. године, у ставу I изреке одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена наведена

првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке. У ставу II изреке одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене другостепене пресуде тужени изјављује ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП.

Тужилац је поднео одговор на ревизију којим је оспорио ревизијске наводе туженог и предложио одбацивање ревизије као недопуштене, односно одбијање као неосноване. Тражио је накнаду трошкова за састав одговора на ревизију и за таксе на одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС“, бр.72/11...10/23, у даљем тексту - ЗПП) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог, Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права, све имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене одлуке. Нижестепеним одлукама одлучено је захтеву тужиоца на име накнаде материјалне штете проузроковане пожаром на сушари тужиоца у којој је у време настанка штетног догађаја делатност, квалификовану као опасну, обављао тужени, и то у мери у којој штета није надокнађена од осигуравача тужиоца. Ревидент оспорава правилност примене материјалног права од стране судова у доношењу закључка у погледу основаности тужбеног захтева. Материјално право на које ревидент указује, којим је уређен институт поравнања и у вези с тим одрицање од потраживања, не изискује ново тумачење, уједначавање судске праксе, нити постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Позивање ревидента на другачију судску праксу није релевантно у конкретном случају, с обзиром на то да постоји разлика између чињеничног стања и тражене правне заштите остварене у поступку у коме је таква одлука донета, у односу на стање у списима у овој правној ствари где поравнање није закључено поводом обавезе туженог, и тужени није уговорна страна закљученог поравнања.

Стога је, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Према одредби члана 485. Закона о парничном поступку ревизија није дозвољена у привредним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 100.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 17.03.2011. године. Вредност предмета спора износи 4.103.448,40 динара, што представља динарску противвредност износа 39.778,43 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Наведени износ је испод законом прописаног цензуса за дозвољеност ревизије у привредном спору. Зато изјављена ревизија у конкретном случају није дозвољена.

Из наведених разлога је применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучено као у другом ставу изреке.

Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви за накнаду трошкова ревизијског поступка на основу овлашћења из члана 165. став 1. ЗПП и то с обзиром да тужени није успео у ревизијском поступку, а код тужиоца се не ради о трошковима потребним ради вођења ревизијског поступка, у смислу члана 154. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић